

ÖSSZTÁNC

Mint az orsó,
pörög a lány.
Szoknyája lebben,
mosoly az ajakán,
lépte hossza, lelke fodra,
színes szalag a derekán.

Hullámszik
árkon, bokron, kerengőn,
s én merengőn,
tétova mozdulattal
kísérem élete kusza fonalát.

ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ

Hogy rémiszt a pillanat
dicstelen homálya,
mely csupán a múlt és jövő
ötvözte tünemény,
s a Végtelen fényes igazsága
bezárja őt az örökkévaló
áhított udvarába.

Ám az Idő, a hegy süvegelt
kalapjára ül, hogy onnan
vigyázza múlandó birtokát.
Szívárványt fest a szolgahad
a pillanat Pazar gyümölcsét
kívánva meg, és e néhány percért
a Jövő sírjára térdepel.

De nem múlik örökre semmi sem.
Az idő változása csupán egy metszet,
mert nem múlhat el, ami végtelen.

ÖRÖK FORGÁS

Ki hinné,
mikor a pokol tüze éget,
hogy ott lesz majd
a végső menedéked,
mert minden kifordul.

A világ, így hátulról nézve,
cseppet sem hasonlít
teremtőjére.
Amit látsz,
az csupán egy torzó,
hangyákat toborzó,
őrült passió.

A harcos
álmából arra ébred,
hogy lányok könnye
barázdát éget mézillatú
csókjaik helyett.
Nincs már álarc,
az ember védtelen,
mint egy jóllakott állat,
a megtépett prédája felett.

A finoman erezett
őszii falevelek,
mint barnára
száradt gyökerek,
úgy pusztulnak el,
és a múlt csak süllyed,
egyre mélyre,
az évezredes sötétségbe.

De mégis,
minden újra indul,
s mint az acélba ékelt akarat,
a világ újra fordul,
arcát a napnak kínálva fel.

Lányok mosolya,
könnyek vihara:
minden bánat gyilkosa.
Csöndben lapul az értelem,
míg az időt körbefonja
az új tavasz mámoros illata.